

Nr sprawy: F.VII.3121.33.2018.AB

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Wójt Gminy Bartoszyce, działając na podstawie art. 14j § 1 oraz art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 800 ze zm.) w związku z wnioskiem z dnia 23 maja 2018 r. (data wpływu do tutejszego urzędu: 28 maja 2018 r.) o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego

uznaje za prawidłowe

stanowisko Strony przedstawione w ww. wniosku.

Uzasadnienie

W dniu 28 maja 2018 roku wpłynął do tutejszego urzędu wniosek (dalej jako lub Wnioskodawca) o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej w zakresie potwierdzenia zasadności wnoszenia do Urzędu Gminy Bartoszyce podatku rolnego, oraz potwierdzenia, czy podatek rolny w deklaracji podatkowej jest wyliczany w należytej wysokości od gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa w zarządzie -

Stan faktyczny przedstawiony we wniosku

posiada w trwałym zarządzie nieruchomości, będące gruntami rolnymi, dla których w Sądzie Rejonowym w Bartoszycach jest prowadzona Księga Wieczysta, należące do właściciela którym jest Skarb Państwa. Na nieruchomości składają się działka nr w obrębie geodezyjnym nr (gmina Bartoszyce) oraz działki nr w obrębie geodezyjnym nr (gmina Bartoszyce). W związku trwałym zarządem składa do Urzędu Gminy Bartoszyce deklaracje podatkowe z wyliczonym należnym podatkiem rolnym.

Stanowisko Wnioskodawcy

Dotychczasowe postępowanie podatkowe wskazuje, że uznaje on siebie za zobowiązanego do płacenia podatku rolnego, czyli niepodlegającego zapisom art. 3a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym

Dotychczasowe rozliczenie podatkowe wskazuje, że uznaje on za niesłuszne rozliczenie zgodne z art. 4 pkt 2, ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, czyli dla pozostałych gruntów.

Ocena prawna stanowiska Wnioskodawcy z przytoczeniem przepisów prawa

W zakresie pytania nr 1, zawartego we wniosku

Pytanie nr 1 zadane przez _____ brzmi następująco: Czy _____, w oparciu o art. 3a ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, jest podmiotem, którego nie dotyczy obowiązek podatkowy, o którym jest mowa w art. 3 ustawy ?

Jak wynika z art. 3 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, podatnikami podatku rolnego są: właściciele i posiadacze samoistni gruntów oraz użytkownicy wieczystości gruntów, przy czym wskazana reguła nie ma zastosowania do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego. W tym przypadku, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatku rolnym podatnikami podatku są posiadacze, jeśli ich posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem lub Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa. Oprócz umowy, posiadanie może wynikać z innego tytułu prawnego.

W przepisie tym ustawodawca posługuje się terminem posiadania. Wobec faktu, że ustawa nie zawiera odmiennego uregulowania znaczenia tego terminu to w myśl wykładni systemowej, w pełni uzasadniony jest pogląd iż chodzi o instytucję prawną unormowaną i zdefiniowaną w art. 336 kodeksu cywilnego. Odwołanie się do zasady jednolitości systemu prawnego zakłada nadawanie jednakowego znaczenia takim samym pojęciom użytych w różnych aktach prawnych. Wskazać należy, że posiadanie jest stanem faktycznym, polegającym na faktycznym władztwie, przez które rozumie się samą możliwość władania rzeczą. Zakres tego władztwa ustawodawca sprecyzował w art. 336 k.c. poprzez odwołanie się do definicji posiadacza jako podmiotu wykonującego określone władztwo nad rzeczą cudzą. Posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Obciążenie obowiązkiem w podatku rolnym, ustawodawca w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatku rolnym powiązał za stanem faktycznym posiadania, wywodząc go z umowy zawartej z właścicielem bądź innego tytułu prawnego.

Oddając nieruchomości, będące gruntami rolnymi w trwały zarząd, Skarb Państwa przekazał ich posiadanie, które czyni z zarządzającego podatnika podatku rolnego. **Wobec powyższego jest podatnikiem podatku rolnego od oddanych mu gruntów i nie dotyczy go wyłączenie z obowiązku podatkowego w oparciu o art. 3a ustawy o podatku rolnym.**

Treść art. 3a pkt 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, wskazuje, że obowiązek podatkowy w podatku rolnym nie dotyczy określonego podmiotu (Skarbu Państwa).

Jedynie w przypadku jeżeli grunt rolny nie został przez Skarb Państwa przekazany w posiadanie innego podmiotu i nie jest wykorzystywany bezumownie Skarb Państwa nie płaci od niego podatku rolnego. Natomiast w sytuacji wykorzystywania tego gruntu przez inny podmiot niż Skarb Państwa, w tym jednostki organizacyjne, to na tym podmiocie () spoczywa obowiązek podatkowy. Zatem, obowiązek podatkowy nie dotyczy jedynie Skarbu Państwa, a dotyczy jednostek, w których posiadaniu znajdują się grunty rolne stanowiące własność Skarbu Państwa.

Posiadanie wykonywane w ramach trwałego zarządu jest posiadaniem zależnym, wykonywanym w ramach uprawnień przyznawanych decyzją o ustanowieniu trwałego zarządu. Decyzja o ustanowieniu trwałego zarządu stanowi „inny tytuł prawny” o jakim mowa w dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 4a ustawy o podatku rolnym. Oddając nieruchomości w trwały zarząd, Skarb Państwa przekazał jej posiadanie, które czyni z zarządzającego podatnika podatku rolnego (wyrok NSA z dnia 30 marca 2010 r., II FSK 1913/08).

W zakresie pytania nr 2, zawartego we wniosku

Pytanie nr 2 zadane przez brzmi następująco: Czy powinien ustalić podstawę opodatkowania w oparciu o art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym określoną w pkt 2, dla pozostałych gruntów ?

Jak wynika z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, podstawę opodatkowaną podatkiem rolnym stanowi, w pkt 1 dla gruntów gospodarstw rolnych – liczba hektarów przeliczeniowych ustalana na podstawie powierzchni, rodzajów i klas użytków rolnych wynikających z ewidencji gruntów i budynków oraz zaliczenia do okręgu podatkowego, w pkt 2 dla pozostałych gruntów – liczba hektarów wynikająca z ewidencji gruntów i budynków.

Art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym definiuje, że za gospodarstwo rolne uważa się obszar gruntów o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha lub 1 ha przeliczeniowy, sklasyfikowanych w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza.

Grunty sklasyfikowane jako użytki rolne o powierzchni przekraczającej 1 ha, nie zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza opodatkowuje się w oparciu o art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku o podatku rolnym.

Grunty sklasyfikowane jako użytki rolne o powierzchni nie przekraczającej 1 ha, nie zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza opodatkowuje się w oparciu o art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku o podatku rolnym.

Grunty rolne o powierzchni przekraczającej 1 ha tworzą gospodarstwo rolne. Wynika to z definicji gospodarstwa rolnego, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o podatku rolnym. Podstawą opodatkowania w tym przypadku jest art. 4 ust. 1 pkt. 1 ustawy o podatku rolnym, liczba hektarów przeliczeniowych. Stawką właściwą jest równowartość 2,5 q żyta za każdy hektar. Dla gruntów o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt. 2, których wielkość nie przekracza 1 ha, ma zastosowanie wyższa stawka, tj. równowartość 5 q żyta za hektar.

będący w posiadaniu gruntów o powierzchni przekraczającej 1 ha, sklasyfikowanych w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne, nie zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza, nie powinien ustalać podstawy opodatkowania w oparciu o art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym określonej w pkt 2, dla pozostałych gruntów.

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, ul. Emilii Plater 1, 10-562 Olsztyn, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r. poz. 718 z późn.zm.; dalej jako p.p.s.a.).

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 p.p.s.a.) w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 p.p.s.a.).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 p.p.s.a), na adres Wójta Gminy Bartoszyce, Plac Zwycięstwa 2, 11-200 Bartoszyce.

Z up. Wójta

Włodzisław Kowalik
SEKRETARZ GMINY